

AUTOR SBÍRKY POVÍDEK PŘEDNOST PŘI CHŮZI O BERLÍCH

ZSOLT STANÍK

NA TEBE

JSEM,

novela

LUMPE,

KRÁTKÝ!

Příběh o korupci, nevěře, falešné přetváře, špinavých praktiikách

NA TEBE JSEM,
LUMPE, KRÁTKÝ!

Zsolt Staník

Osoby

Jeroným Kroupa, Helena Kroupová, Kamélie Kroupová, Dr. Richard Kaska,	<i>bohatý farmář, lichvář rozená Malinová, jeho manželka jejich dcera primář neurologického oddělení v okresní nemocnici</i>
Pan Malý, Pan Fousek,	<i>pracovník katastrálního úřadu sedlák, který si od Jeronýma půjčuje peníze</i>
Petr Buzek,	<i>hajný, který si od Jeronýma vypůjčil peníze</i>
Ferdinand Hanousek,	<i>sedlák, milenec Terezy, který si od Jeronýma vypůjčil peníze</i>
Marie Hanousková, Tereza Kolková, Jan Tupý, Hana Kroutilová, Milan,	<i>žena Ferdinanda Hanouska krmička krav u sedláka Hanouska místní řezník milenka Jeronýma syn Hany Kroutilové</i>
Josef Linhart a Zuzana Linhartová, Jana Musilová, Julie, Simona Kolková, Markéta Tupá, Dora, Violeta, Alfons Kala,	<i>opatrovnici Hany sestra na neurologické klinice vymyšlené jméno pro jednu z krav maminka Terezy manželka řezníka Tupého přítelkyně Markéty Tupé jméno, které měl Jeroným pro dceru pán, jehož jméno řekla úmyslně paní doktorka sestře místo pana Kroupy</i>

Pan Novák,

Pan Metelka,

Elvíra Metelková,

Kamil a Vasil,

*který se ozval na telefonní číslo, jež
sestře Janě sdělila paní doktorka
přichytil Jeronýma randit se svojí
ženou Elvírou
manželka pana Metelky
spolubydlící Milana na koleji
v Praze*

O novele

V novele „Na tebe jsem, lumpe, krátký!“ se autor, jako jeden z mnoha, snaží poukázat na nešvary, které nás v životě obklopují, komplikují nám život a trápí. Jsou jimi podvod, korupce, křivé jednání, falešná přetvářka, snaha se obohatit špinavým způsobem na úkor jiných a v neposlední řadě nevěra, která často vede k rozvrácení manželských svazků s neblahým dopadem na děti.

Mnoho z těchto rysů má v díle jeho hlavní představitel: farmář Jeroným Kroupa, jehož hlavním zdrojem bohatství je prachspostá lichva, trpěná a přehlížená místními úřady i policií, které se mu daří korupcí šikovně omotat kolem prstu.

Tento pohledný, vážený místní občan, šéf představenstva místních farmářů nemá problém vtírat se do přízně dívek a žen s cílem si jich užít.

Vysoké finanční částky, které farmářům zapůjčuje, podmiňuje získáním jejich pozemků v případě jejich neschopnosti vrátit obnos v dohodnutém termínu. To byla strategická myšlenka jeho podnikání. Dovedl s dostatečnou přesností odhadnout, na koho tento jeho záměr zabere.

Mezi takové patřil i farmář Ferdinand Hanousek. Nebyl dostatečně fundovaný na to, aby při investování zapůjčené částky odhadl své finanční možnosti. Stalo se tak, že byl daleko od toho, aby mohl dluh v daném termínu splatit. Ve snaze o jeho odklad, snížení nebo dokonce jeho odpuštění vymýšlel způsoby, jak by se

Jeronýmovi dostal na kobyllku. K tomu neváhal použít služeb své podřízené, dojičky krav Terezy. Počítal s tím, že pokud mu Jeroným nepůjde na ruku, zkompromituje ho před veřejností. K tomu hodlal zneužít jeho slabost, kterou byla jeho silná náklonnost k ženám.

Jeroným a ani Ferdinand nevedli spořádaný rodinný život. Jejich vztah k manželkám byl plný falše, klamu a přetvářek. Nejinak bylo tomu i u Heleny, manželky Jeronýma.

K rozuzlení spletitosti vztahů aktérů dochází v novele způsobem nečekaným, kdy nakonec všichni nachází takové místo pod sluncem, které jim náleží.

Jestli správné, či nikoliv posudte, milí čtenáři, sami...

Farmář Jeroným Kroupa byl nejbohatším člověkem v regionu Klapy. Byl to statný muž kolem čtyřicítky, s pěkným, hustým, směrem nahoru zakrouceným knírkem končícím špičkou. Hodně si na něm zakládal, jakož i na svých hustých kudrnatých vlasech. Rád se před chudšími obyvateli předváděl i oblečením, kterým by se od nich výrazně lišil. Své jezdecké kalhoty nosil upnuté do lesklých černých vysokých holínek. V zimě nosil kožich z ovčí vlny v létě pak košili rozhalenou na prsou, přičemž i tímto chtěl dávat najevo svoji mužnost. Byl to seladon tělem i duší. Ale také křivák, lichvář a bezcitný člověk.

Pyšnil se svojí manželkou Helenou a dcerou Kamélií. Měl čím. O dva roky mladší Helena byla krása, které v okolí žádná konkurovat nemohla. Vysloveně (starší) princezna z pohádky. Dlouhé blond rozpuštěné vlasy na jejích zádech připomínaly pole zralého obilí vlnící se v mírném větru. Dlouhé černé řasy na víčkách, které lemovaly její blankytně modré oči, svými pohyby připomínaly vějíř rozrážející horký okolní vzduch. Na její roztomilý malý nosánek byla radost pohledět. Hladká tvář téměř bez vrásek nebyla výsledkem práce plastického chirurga. Takovou ji vytvořila příroda. A také pevná prsa, pevná i po porodu. Byla štíhlá a vědoma si své hezké postavy, předváděla se vlněním svých boků upnutých do těsných kalhot. Pokud to jen šlo, nosila při chůzi jehličkové boty, které zvýrazňovaly její lýtko.

Dcera Kamélie, pokud jde o postavu, jako by vypadla z maminčina oka. Bylo to děvče chytré, slušné a skromné. Nepředváděla se a pozornost ostatních vzbuzovala laskavým pohledem, úsměvem a uchu lahodící mluvou. Jako by byla vytvořena ze zcela jiného těsta než její rodiče. Bylo jí patnáct let a chystala se na studium medicíny. Chtěla tak následovat maminku.

Helena byla neuroložkou v okresní nemocnici, kam dojížděla, často i na noční služby. V oddělení se vypracovala až na post zástupce primáře doktora Kasky, se kterým si dobře rozuměla.

2

Jeroným vlastnil rozsáhlé pozemky a také pár domů. K pozemkům se dostal ze svého pohledu velice snadno, když je postupně získal od sedláků, kteří nebyli schopni jinak než nemovitostí splatit peněžní půjčky. Svoji nelibost se mu lidé báli dávat najevo. Měl za sebou hodně vlivných lidí z vedení okresu, kteří se od něj nechávali rádi podplácet. Strach měli také z policie, kterou, jak se zdálo, měl také pod palcem.

„Tak s čím dnes, Jeronýme, příteli, přicházíš?“ uvítal ho pracovník katastrálního úřadu pan Malý, přičemž svůj zrak upíral hlavně na jeho koženou tašku. Předem věděl, že jeho žádosti vyhoví.

Po dárku, který mu Jeroným podal, pan Malý prohlásil:

„To víte, že to vyřešíme, nelamte si s tím hlavu.“

„Ale pořád stejný problém se splácením dluhů. Nemají na ně prostředky.“ Jeroným se s ním rozloučil a odebral se domů.

Jeroným se spokojeně protahoval ve svém ušáku, když najednou podle zvuku domovního zvonku zjistil, že ho jde někdo navštívit.

„Ne, nemohu si ani na chvílku odpočinout,“ řekl si, ale to si říkal pokaždé, když k němu někdo přicházel. A většinou s prosbou. Vzhledem k tomu, že neměl čisté svědomí, ho vždy popadl strach. Proto se po každém zazvonění potichu přiblížil ke vchodovým dveřím, aby se kukátkem přesvědčil, že ze sebe nemusí dělat mrtvého brouka a dát tím najevo, že není doma. Až když zjistí, že je vzduch čistý, pootevře dveře na řetízek s dotazem, s čím dotýčný přichází. Jakmile někdo z návštěvníků začne slovy: „Pane Kroupo, jsem ten a ten a mám na vás prosbu,“ nebo podobnými slovy, je mu jasné, která bije, řetízek odepne a dveře otevře. Ví, a to velice dobře, o co se jedná a z důvodu, aby to snad někdo neslyšel, ho pozve dál.

„Pane Fousku, pojďte dál, vidím na vás, že vás něco trápí, že?“ S touto frází, která většinou pravdivě vystihuje výraz tváře návštěvníka, začíná svoje vystoupení.

„Ano, trápí a hodně, jsem na mizině. Dostal jsem se k vám přes známého Petra, který je v podobné situaci a kterému jste poskytl finanční půjčku.“

„Myslíte pana Buzka z hájovny,“ zareagoval Jeroným.

„Ano, myslím jeho.“

„To máte pravdu, slíbil mi vrátit zapůjčený obnos do měsíce s tím, že mi něco přidá navrch.“

„No jistě, jistě, s tím počítám i já, to mi stojí za to, že mně to vytrhne trn z paty. V žádném případě vám problémy nenadělám,“ prohlásil pan Fousek.

„Aby bylo mezi námi jasno, víte moc dobře, že v opačném případě si vás místní úřad a policie vezmou pěkně do parády.“

„Mohu vás, pane Kroupo, ujistit, že k tomu nedojde. Víím, jak v krajním případě situaci zvládnout, to vás mohu ubezpečit.“

Jeroným málem padl do mdlob, když mu pan Fousek sdělil, o jakou finanční částku by se jednalo. Začal překvapením cukat koutky úst, když si vzpomněl na pana Buzka.

„Tak říkáte, pane Fousku, že jste se to dozvěděl od pana Buzka. Tomu jsem půjčil podobný obnos, o který žádáte vy. Ten se mi zadušoval, že mi peníze vrátí v domluveném termínu. To vám pan Buzek ale jistě neřekl, že je po termínu a nic se neděje. Jen slova, slova, prázdná slova. Jistě se proto nedivíte, že musím být s půjčkami opatrnější. A těch případů je více, ale u těch neplatičů jsem získal jako kompenzaci část jejich majetku.“

„Vím, co máte na mysli,“ přerušil ho pan Fousek, „a víím přesně, o co se jedná. Taková zpráva se v okolí šíří rychlostí blesku. Nakonec toto řešení mám jako krajní také v záloze.“

„No dobrá, dobrá,“ prohlásil Jeroným, ze zásuvky vyndal pro tyto případy již připravený formulář, doplnil chybějící částku a datum a předložil panu Fouskovi k podpisu. Předtím ho ale požádal, aby do mezery mezi hlavním textem a podpisem vepsal vlastní rukou následující text: „V případě, že nebudu schopen částku v domluveném termínu uhradit, má pan Kroupa nárok na můj nemovitý majetek v odpovídající hodnotě.“

Po podpisu si pan Fousek přepočítal finanční obnos, vložil ho do poskytnuté obálky a po delším děkování za pomoc dům opustil.

Jedním z jeho klientů byl i farmář Ferdinand Hanousek. Čtyřicátník, postavou drobný človíček, s krátce střiženými rezavými vlasy a neklidnými očima, které nevzbuzovaly v lidech důvěru. Na to, že vlastnil rozsáhlé pozemky, vzhledem určitě neodpovídal: vyšisované hnědé kalhoty, které vypadaly, že je z těla možná sundává až před spaním, na něm často plandaly, košile s rozhalenkou, kterou střídal po týdnu, a boty, které nesly stopy prachu a zaschlého bláta. Nebyl to pěkný obraz jeho manželky Marie, která na tom, pokud jde o vzhled, však nebyla lépe.

Pozemky mu moc nevydělávaly. Zhruba třetina z nich byla vhodná na pěstování obilí, zbytek pak neúrodná půda v členitém terénu vhodná jako pastvina pro dobytek. Na této části si nechal postavit chlév pro šest prasat a malý kravín pro osm krav. Na pastvině měl celoroční venkovní odchov ovcí, žlaby a střechu, pod níž se mohly ovce za nepříznivého počasí ukrýt. Na úrodné části pozemku pak pěstoval kukuřici a další obilniny pro potřebu zvířat. Zisk z živočišné výroby jen taktak převyšoval náklady spojené s jejím provozem. Hanousek často snil o velkovýrobě s rozsáhlým stádem dobytka, s moderními prostory pro jejich ustájení a dojení. Byl to zatím jen sen, na jehož uskutečnění neměl finanční prostředky. Byl člověkem líným, pole si nechával obdělávat cizími, za což musel, i když velice nerad, platit. Takže se moc bohatým nestal.